

dispositionibus pot' sit, & successiva nullas pars diuinitus
 tenere et conseruare, quod non negabunt efficiere multa co-
 posita: q' oia illa erunt unum indiuiduum. Probat' contra
 q' singularitas, seu indiuiduatio uniuersus q' lei q' compositi
 partice sumit' a ma sub certis dispositionibus: Sed ea-
 dem est ma, eademq' dispoes in orbis his compositis: q'
 oia dicentur unum singulare indiuidu, quod implicat:

2. In Subia prium indiui-
 duationis debet esse substantia: q' quantitas et reliqua
 accia nihil possunt conferre ad indiuiduationem alicuius
 subia. an' probat' q' prium indiuiduationis, quod ex-
 quirimus est intrinsecum et de essentia uniuersus q' in-
 diuidui: Sed ad essentiam substantia, nihil potest confe-
 re accidens: q' est.

3. Vnquamq' substantiam
 potest Deus conseruare sine quantitate et sine aliis
 dispositionibus et t' erit unq' no: q' indiatio non est
 a ma affecta accidentibus, et probat' ulearius q' nullu
 est accidens sine quo non possimus uenire et indigere
 locatam, et t' non possumus illum indigere nisi unum
 no et indiuiduum: q' aut indiuiduatio nullo mo' pendet ab
 accidentibus, nec a ma sub certis accidentibus desumi pot'.
 Si dicas desumi a sola hac nuda ma, adhuc erit id age
 falsum, sed magis absurdum, nam eadem no ma' succ-
 diue ac nat' est in multis indiuiduis diuise species
 V. g. in Petro et in eius cadauere; q' erunt unum at q'
 eum indiuiduum constant n. eadem ma, ex quo sequitur
 manifesta implicatio.

Propter has difficultates ad-
 serunt alij prium indiuiduationis in Physicis compositis
 esse sam substantialem. Verum hoc opinio y' idem unq' no
 it' argumentis, quibus superior. Si n. Deus eandem

eandem nō hāc, s. sit l. successive multis uniat materiā
(quod fieri posse nemo negabit) multa efficienter compo-
sita: q̄ multa individua, cum in hāc in obiectis sit una, eadē enī.

Im̄ q̄. Primum individuationis unius
cuiusq̄ substantiā physicē compositā eā ipsam illius enti-
tatem, q̄ constat ex hāc m̄ et hāc p̄ unitis. Ita Avicenna
apud sapientem in 2. dist. 3. q. 2. Durandus ibid. q. et 2.
proferit R. R. Nam quēdam substantiā si sit simpliciter
physice considerata non hēt primum individuationis divisū
a sua entitate: Ita et si sit physicē composita perquam
entitatem physicē individuat, nimirum p̄ m̄ et p̄ unitas.
Confirmatur hęc op̄ in primis ex in firmā dōne
superiorum. Deinde q̄ nullum aliud primum exurgit
potest. Unde ulterius inferre dīam q̄ quam metaphisice
individuat unaqueq̄ substantiā sumit ad quācōmque existit
ipsius physica entitate, nec aliud cum probabilitate
defendi potest: inadquate ut sumit aquarū parte
et ab unione tanquam a conditione, s. principia litera
p̄ q̄ quā est nobis hōr.

Advertendum q̄. ex dictis nō est sermō
de p̄o individuationis extrinsecus, nimirum de causis et
terminis, q̄ tam et individuat faciunt conferendo illi p̄ta,
entitatem quam hēt unaqueq̄ in suo ḡe. Sic n. Deus pot
dici primum individuat huius Angeli, q̄ illi dat eā efficien-
ter agere et exemplariter, si exemplar exhibuit eā genus
ad efficientē divinū. Deinde Q. Thom. rē a multo est
plicari ut uolet cum asserit magis eā primum individuationis
ad p̄tā eā primum multiplicationis, quam hēt indivi-
dū. s. n. ut p̄tā ad plures dīj, et ecce p̄tā dīpositorum
ad aliam p̄tā, ut e. s. p̄tā, ob eā corrupcionis, ac gene-
rationis, ex quo sequitur multiplicatio individuum quācōmque
q̄ physice ex m̄o corruptibili, et p̄tā componuntur.

Et x his et pet dnam individuantem, quam a tota compositi
 entitate sumendam dicimus virtutem in a se singulari
 distingui, quod isdem argumentis probandum est, qd supe
 riori loco probauimus reliquos eius metaphysicos virtutes
 tm distingui. sicut n. Martinus v. g. dicitur sit Antonis, et a
 p. lei. sicut ut concipiam nam spiritam virga conueniunt,
 et luras cum no differant, dati et sicut, ut dnam indiui
 duantem concipiamus, perquam specificam nam contrahat, que
 dnta naria sunt ad distinctionem virtutem. Ergo indi
 uiantem dnam aliquid superaditum no specificat, et extra illud
 rem, non in a p. lei cum sic tm dati physica entitas unius
 cuiusq. compositi physici conueniunt ma et ha unitis, perqua
 in se physice differunt subia composita, cum unumquodq. ens
 per suam entitatem a alio sit distincti: sed in p. mltum
 cum fundamentis in se, de qua ita philogidum e, ad de dnam speci
 ficam in generis, excepto quod ex illius coniunctione cum gne
 specificas eras cam huc, ex istius uiuuntione cum natura
 specifica nulle dnamur.

Non desierunt aliqui q. a bonarum
 unamquamq. lem individuantem q. sua existiam ad qua opinione
 for. disp. s. sec. s. tam opia facile completa huc, qd existiam
 est distincta ex natura ab aeterna, non: si non distinguit,
 individuantem q. unamq. lem p. suam met. entitatem eorques
 agnoscent dnam individuantem illam ab aeterna. si
 distinguit, facile et conuenit huc existiam, qd loanes et
 fabrisius intelligi possunt sicut uha existiam, et in semper
 sunt indiui. Deinde quomodo pot. existentia indiuidu
 are entitatem, cuius non ingreditur aeternam. Quod si per
 existentiam substantiam intelligant et facile conueniunt,
 qd substantia in sebus uocatis ita est naria, ut possit na, h. g.
 hanc, q. illam no distinctas trahi, ut humanitas d. Dni
 p. dnam trahi, semper in ex earum coniunctione fit sic ho.

Deinde quævis nã sumpta separatim a substãa est in dca: q̄ fal
sume' Indusurim summi a substãa

Objectiones q̄ contra traditam doctrinã
ferri solent, 1. nullus sunt momenti, 2. faciles heresi solutõnes.
Solum aduersus aliquos priuim indiuidua hinc physicum cum
methaphisico confundere adherentes non posse lem sãtã in
diuiduari, nec concedant Im se etiam conuenire, et differre.
Ad vsu a hereticis physice unamquamq̄ lem partuam en
titalem a substãa differre, nec physice loquendo, dati a liquid
3. in quo conueniant dubiles, cum nã cois in methaphysica
consideratione dentur, et abstrahantur ope intellectus. Unde so
ta conuenientia in nã a liqua, est methaphysica, si nã
non est inconuenientia eandem lem Im in ad quãlibet con
ceptus ei differre a substãa, et cum illa in a liqua 3. conuenire.

Ad Caput 7. De Substantia.
Q. 1. De Ratione substantiæ communis. sumpta

Art. 1.

Inquis considerat eius falsis latere. Et
in his nã q̄ in logica accurate tradita sunt de acceptione hinc
et alijs, exquirimus p̄sentem loco locum falsum, seu certam subitã
exist. sumpta, q̄ se ex p̄prietatibus inuehitur q̄da sit, non in ois ad
hanc considerationem possunt insensire, q̄ nãm in aliã Deo nã conueni
unt, q̄ inter substantiã totius ce. sens est et priuim. Alia uo sub
stantiã creata cum accidentibus communes sunt. Magis in hinc q̄
eius p̄prietates sunt, existere p̄ se, hoc est, non in subitã in hinc
nã, et subsistere, cum in hac ultima p̄prietate primam supponet
re p̄te, quã quasi complementum hinc est. Ab exiã per se
permutã falsum subitã nãm exquirunt assertunt eã p̄oim ad
existendum per se. Verum si de p̄oim falsi sumpta loquantur
non approbamus Iniam, q̄ p̄oim, seu apprehensio ad existendum

perse est negatio: sed in negoie n̄ pot' consistere factis Causis posi-
tius: q' pot' ad existendum facti sumpta, non est ratio factis subia.

Motion q' sensu interpretanda est hęc opio,
et de pot' ad existendum perse putati intelligendas. Ita ut Causa
factis, et causa subia, in eo consistat, ut sit ens cui debetur exis-
tere perse. Hęc est vis Thomi inia cum J. Thom. 1. contra ge-
tes. cap. 22. Probat' vi argumenti. Entia dei in eo constituan-
da est, quod est prius in ipso deo: sed in substantia prius est
ei ens, cui debetur p se existere, quam a prius ad eam existiam
q' quavis alia loci, q' in illa existiam potest: q' in eo conhi-
tenda est eius factis Causa. Min. probat, q' illa a prius est negatio,
q' supponit quoniam positivum cui adveniat, et si n. negatio per
motum subiecti ens in subto non sit; le ligna in ois semper ibi
lud vendicant

Hęc obijcias ante existiam nihil positi-
vum fieri posse in subia, sunt n. verum entia (nisi suman-
tur potes, qua potes, ut non consideramus substantiam), et
ante sem existiam entitates reales et positivae, de q' non est lu-
negotio, q' sunt existiam non requirant, ut p' dicuntur: sed et
positiva pratio, ac beatia vere dicuntur. Hodie n. non videt
verum est Antechristum non est Lapidem, sed est al, p' esse
visibilem. Hęc sufficit Causa entis ut fundet eam negoem
quam diximus de p'alem a prius in ad existendum p se:
nam existiam p se non convenit vi entis, sed in subia. Sup-
ponit q' ea negatio loci entis eam detratam ad substan-
tiam, hoc est entiam substantia constitutam ex nio, quo su-
periori lib. 2. 1. arb. 3. diximus ens ad partia entia de-
trahi. Aduerte in existiam p se quoad apum contingentem
est vi substantia creati, nulla n. est, q' ab essentia cum
is non dependeat. s. l. immediate a Deo l. a causis secun-
dis, q' in causando a Deo concursu libere impensio ce n-
habet pendet, et existiam habeat. Unde cum Philosophi asserit

etiam per se et proprietati natio substantia exist. sumpta
intelligendi sunt de exist. quoad potam, non quoad actum. Item
in de substantia increata dicitur, cui actualis exist. est centralis,
cum n. absoluta et infinitam perfectionem contineat, actualis
exist. centralis includit.

Hinc et advertet substat. accid. ubi
q. q. propriet. substantia profluent. quodammodo ab exist. p. se,
illam supponens n. et proprietatem substantia ab eo esse, et
communem. sumpta, cum substantia increata nullo modo possit
competere, hinc n. cum sit actu infinitam perfectionem, n. potest
per extrinsecas p. s. quales sunt accidentales in suis et p. s.
sicut et nec propriam, aut metaph. ex partibus p. s.
fectionem admittere, q. p. s. l. cent. infinite, l. infinite. Si pri-
mum non potest esse compositum ex infinito, si l. non
possent in se compem. cadere, cum iam unaquodq. totam perfectio-
nem in se contineret. Unde probatur increatam substantia
esse simpliciter unam, et p. suam met. exist. et suam ex-
istentiam, suam vitam, suum instum esse. quin substat. a li-
cui p. s. per quam perficitur. Est q. substat. accidentibus
affectio tantummodo creatis subis, q. um in imperfecta perficit, q. p. s.
q. extra eius centiam cadunt, et q. substat. l. subis. si corpora-
lis, l. spualis, cum hanc affectio illi proveniat ex intrinseca li-
mitatione et imperfectiore na. sub, q. tam in spualis increata,
quam in corporali committit.

Art. secundus.

Quis sit aptitudo ad existendum per se, et
quis eius actus.

Supponimus super art. aptitudinem ad existendum p. se et
necesse. Id id ubi probatur, q. si est aliquis nisi p. s.
nunc participaret et omnis lealis n. m., at q. adeo. posset.

creati existere. Sed hoc est falsum: q̄ absolute d̄m est esse recipi.
 Min. probat q̄ talis m̄s potius n̄ existet ant̄ quam Subst̄a ex-
 isteret. Quod est falsum. Primum est impossibile, quom̄ n̄ m̄s
 existens potest a se fieri, q̄ non existit. Quom̄ et d̄m non est q̄
 m̄s ut actus a se fiat aliquam n̄m. supponit illam actus existenti
 q̄: et h̄c m̄s supponeret substantiā actus existentem, ut illam a se
 fieret. Sed hoc est impossibile: q̄ talis m̄s n̄ potest esse existens. ut
 substantia est in actu. Min. probat, q̄ existens substantia est actus illius modi:
 sed actus non supponit a se quod existens: q̄ nec apprehensio substantiā
 ad existendum potest q̄ d̄m m̄s potius n̄m supponit ipsam sub-
 stantiā existens: unde si ante illam creati n̄ existit, nec potest
 existere quia loci aperte potest nullam posse eam apprehensionem
 h̄c creati existens, atq̄ adeo n̄ esse potius n̄m, Sed tan-
 tum negationem. **2.** Probat q̄ talis m̄s et daret in Deo
 q̄ sub humanis. loci substantia continetur. Sed in Deo nullus
 potest dari m̄s q̄ si compositionem quam invenit, et q̄ Deo
 pugnat: q̄ apprehensio ad existendum substantia negat, et n̄m potius n̄m.

3. apprehensio ad existendum est potius
 gica et n̄ physica: Sed logica potius est negat, et non potest esse
 potius n̄m: q̄ est. Major probat q̄ potius physica semper est pri-
 oris actus: Sed potius ad existendum in Deo n̄ est potius existens.
 q̄ n̄ est potius physica. Min. potest q̄ cum actus existens d̄m
 de illius certis nihil potest in illo concipi ante existens
 nec est apprehensio ad existendum: Sed quemadmodum Deus in
 humanis: loci substantia convenit cum creaturis analogice,
 ita et ipsius proprietatem debet cum creaturis participare:
 q̄ si in Deo apprehensio ad existendum est potius logica, hoc
 est negat, etiam in creaturis erit negat.

Nec obijeris apprehensio ad inha-
 rentem (supponamus, quod a te examinabit, posse substantia
 divinis inhaerere) esse non repugnantia, et apprehensio ad
 existendum potest oppositum, propter eam apprehensio ad

existendum p se et positivam, cum negatiua negatio non o-
panati. hanc aphorismos non sunt opp^oum alia sit o-bedi-
entialis, hoc est, qd solum a Deo in ordine supernaturali operante
ad actum aduini pot. alia uo nalis, qd a potina li suum actum ha-
bere pot est. Ut uo opponerentur de bene uita eam em ordinem
conueni. Nam per lum ad poam o-bediatiem cum actus inter-
se non pugnant, possib^l sit eadem subia inherere et exsistere
per se, quom^o pot^o ad tales actus pugnant. Quid etiam
uenitur in formis contrarijs, nam albed^o et nigredo possunt
diuini sit ei in eodem subo in gradibus intensis: qd
non le pugnant ad unam et ad aliam formam si e^l suff-
nati habendam interse et non pugnant.

Est qd aphorismos ad existendum
per se pot^o Logica et n^o physica, atq^{ue} ad eo negatiua quod
etiam uerum est de aphorismo entis leati ad existendum
absolute, et de aphorismo accidentis ad existendum in alijs.
Eius uo actus est exia ipsa per se, uo natio conuenit ne-
gatiua inherenti. Probatur hac, qd actus de bee ex quo les
pondere sua pot^o: sed nullus alius actus qd leat pot^o ad
existendum per se, nisi exia positua non in alio, saltem
quoad conuenientiam: qd actus aphorismos in subo tanq^{ue}
ad existendum est ipsa, qd exia per se, uo de beatur ne-
gatiua inherenti. Comprehendere uo hanc e^l sum^o prater ex-
istentiam positivam negatiua inherenti sit, qd exsiste-
re per se flatu dicit de re ad extra cas suas et non in alio,
saltem quoad conuenientiam: qd prater exiam positivam
qua actus subia ponit extra suas cas lequire negatiua
inherenti, qua les est in alio tanquam in subo, saltem
quoad conuenientiam

Obj. hac negatiua inherenti separari pot^o
ab exia subia: qd istam natio non separari. Nec inuadit actum, nec in-
greditur actus aphorismos ad existendum per se am^o p^obatu

supp^o quod subia possit inherere, nec n^o non est dm heretiam
 existiam, sed non heret negoem exhibendi in alio. Et probatur, q^o
 probatur ab existiam n^o distingui ex ra^o lei ab centia in actu: q^o
 unaguoq^o subia ut unam tet entitat om, ita et unam existiam deos-
 cre: cum q^o ex suppositione sit posse subia inherere, et sub-
 sistere, potest nec negao separari ab existia subiali. Acuti distin-
 guendo a n^o, concedendog^o cam negoem separari posse ab existia
 substantia, quoad actum per gatiuum, non quoad convenientiam, sem
 per n^o subia, et si existiat in alio debetur negao existendi in ibi-
 lo. Quod si aliquis concedat posse illam inherere, non dm est ac-
 tum a phidivis ad existendum perse n^o ea existiam, cum negoi facti
 existendi in alio, sed tantum e^o existiam cui ea negao debetur.

Hac ut melius intelligas exhibere per
 se in subia duobus modis intelligi posse. 1. ut idem sit exhibe-
 re perse ac supposititalitate h^om, quod dici potest exhibere
 perse ut h^om, et incommunicabiliter. Quod et si subia completa
 et partati conveniat, non est in affectu subia eoidi sumpta, ut
 etiam sub hac continenti ma^o op^o gl^o, q^o existiam possunt ut p^o
 unius compositi perse. Cum q^o dicimus actum pos^o subia
 ad existendum e^o existiam perse n^o intelligimus de existia h^om.
 Et probatur q^o a phidivis ad existendum perse de qua loquimur
 precedit a phidivis ad subotendum, quemad^o et existia h^om
 h^olis pcedit subotiam ut statim probavimus. 2. mo^o ex-
 istentia perse est existia cui debetur negao existendi in alio,
 q^o licet potest existia perse ac incompleta, atq^o ee^o p^ontatis, et
 nec ab quam dicimus e^o actum a phidivis subia ad existen-
 dum perse, q^o in opioe suppositus non pugnat cum actuali in-
 herentia. Tunc n^o est h^o h^o h^o negao, non h^o h^o h^o in actu h^o
 ha^o convenientia ad cam negoem, q^o nihil e^o dist^octum ab actu-
 ali existia. Nam convenientia ad negoem est ipsa met entitas
 lei cui convenit et n^o alia negao, v. g. in Angelo convenientia
 ad negoem h^o e^o ipsa met Angelina et non negao ad illam

Unde et per negationem existendi in alio, non per actum illius, qui
correspondet apprehensioni subiecti ad existendum per se, et ab
solute ita omne est per hoc argumentum, quod si negatio per se sumpta in
predicetur actum existendi per se, sanctorum potest aliquid negari, quod
habet in se apprehensio ad habenda a se negationem: sed hoc est impossibile, quod
absolue dicitur negationem existendi in alio non esse per actum, qui corres-
pondet apprehensioni subiecti ad existendum per se: sed unum est actum
esse etiam positivam, cui debet illa negatio, et cuius effectus sit,
habet esse existendi per se, non primo modo, sed 2. explicato: que-
dam dicitur positivam per se. Vbi quantitati esse ponere lem
in loco, ita ut illi debeatur negatio a bono, quod ponit in eodem.
Huius argumenti hanc respondendum est.

3. modo dicitur entia per se dicitur
cum subiecta hinc facta antecedentem negationem existendi in alio, quod per
dicitur positivam per se, non in completa, et ultimata, qualem herit
subiecta si aliqua virtute sine supposita sitate conservantur
quod, multi potest esse concedunt, et qualem non concedere subiecta in
infirmis. Hanc et multi negationem appellat, quod propter
positivam etiam involuit entia per se negationem in se habentem.
Et hanc esse actum ad equam apprehensionem ad existendum per se
subiecta defendunt esse, quod subiecta in hanc per se negant, que
opio et veritas est et unum, per unum in unum non est
quod superior loci obijciamus, nimirum negationem esse
tandem actum suum aliam negationem, unum hanc esse opio
loci positivam etiam, cui ratio contraria est. Unde per se hanc
superioris argumentum, distinguendum non est, maxime concedendum
dant negationem, quod per se ad aliam negationem non sui sui, sed sui
positivi, cuius ea negatio coniuncta est.

Precedere vero hanc etiam cum ne-
gationem subiectam per quam subiecta hinc in completa et ultimata
per se existens probatur in humanis. 2. Dicitur hanc esse
tequam ad unum ad hanc probatur in humanis in hanc

existens cum tali negoe. aliquam quomo circa illam positur:
 sana actio qua uno hypothetica producta est. actio est. n. trans-
 hiri cui ad existens, & hentur intro se, ut unaquodq³ trahit
 ad suum statum suum, cuius est productio: ut extrinseca, ut
 hantur oij ad subitum, q³ in illo recipiuntur, ut unitiva actio hu-
 manitatis ad Verbum. Cuius in humanitate recepta est. Sed
 dices humanitatem intelligi quidem existentem ad illum actio-
 nem, in se existentem, et ad subitendum, et ad in se ren-
 dum et propterea sine nece inhaerentia, q³ est a aliquo in se.
 Sed contra est, q³ inhaerentia et eius negio sup³ h³ contradic-
 torij quos inter non datur medium: q³ & intelligitur humanitas
 cum negoe inhaerentia, & cum actuali inhaerentia: hoc suffi-
 cium est falsum: q³ primum ratio uncedendum est. De-
 inde, q³ ut est probabilius tertium mihi existendi per se
 existens propositus est actus respondens a phidini subit
 ad existendum per se: Sed ite sentia in ut hinc negoe
 existendi in alio: q³ existia cum tali negoe procedunt sub-
 itentiam. Quia ut ultimum q³ a phidini ad subitum + a phidius ad existendum
 tum: Sed q³ inter oia d³ dati hinc precedentia eadem d³ per se, procedit.
 necesse est inter actus: q³ est.

Soli. (suppositio quod existia solui
 virtutis distinguat ab actia in actu) existia n³ distin-
 guita ab actia: q³ si subit existit per se ante adventum
 subit, existit per se per sua centia, quod Deo tm conce-
 dendum est, et fides, et laici ipsa voce. Merit existere p³
 centiam, duobus modis quod attinet ad p³ sens in subit
 intelligi potest. Primo, ut idem sit existere p³ centiam,
 ac non existere per aliquid ab actia, ex n³ len. d³ distin-
 ctum, et in hoc concedenda est contra, q³ distinguit, id q³ con-
 petit creaturis. 2°. ut ut existere per centia idem sigit
 ac existere independenter ab oij ca, a qua conferatur existia,
 et hoc modo negandum e³ aliqua creatura existere p³ centiam

cum oēs dependenter a Deo et plures dependenter a cōs.
2. existant, et huiusmodi Deus vere dicitur ita existere p̄ sententiam

Articulus Tertius.

Ap̄tudo ad existendum p̄ se sit p̄prietas
prima sub̄a cōs. sumpt̄e.

Ap̄tudo pars qualitatis ita certa est, ut de illa dubitare non
possit; et patet, quia cōs. p̄ se actualis p̄cedit p̄s. oēs
positivales, de quibus observamus, quod in sub̄a leperit possunt
et oim ipsius exercitium. et ap̄tudo ad actualitatem ex
istentiam p̄cedet quamcumque p̄titudinem ad aliud positi-
vum, et sit sub̄a, et quod dicitur aliud, et p̄cedit et sus-
tentationem actuum. nisi p̄t. q̄ les q̄ n̄ existit, n̄ pot̄ fieri
ad aliqua p̄t. nec aliquid minus exercere. et. Ex patet
ex cōs. d̄t̄o in sub̄a, q̄ a p̄tudo d̄t̄o, ens p̄ se existens, sed
ubi non potest haberi d̄t̄o p̄ partes essentielles, habet p̄p̄-
rietatem p̄p̄rietatem: q̄ ex p̄torem in̄a d̄t̄o est ap̄tudo in cōs.
ad existendum p̄ se cōs. p̄torem p̄torem sub̄a.
Quod p̄t. ut scilicet, q̄ superior locutionis locutionis p̄torem
sub̄a cōs. sumpt̄e in eo consistere, quod sit tale ens
cui debeat existere p̄ se.

Hac doctrina unico a vulgari
argumento impugari solet. Si ap̄tudo ad existendum
p̄ se non est p̄prietas sub̄a cōs. sumpt̄e: q̄ nec est
eius prima p̄prietas. sententia negari non potest. nisi ut
patet, quia si ap̄tudo ad existendum p̄ se est p̄prietas
sub̄a cōs. sumpt̄e, est et p̄prietas sub̄a in creatura:
sed hoc est falsum: q̄ est. Major patet quia Deus vero
venit cum sub̄a creata in communis p̄torem sub̄a

ana Logic. Min. pit qd Deus continet actu exhibet. qd n' hic
 adhiberem ad talem existim. Contra bona dicitur qd tebe
 Phe ad illa q' in Deo sunt ad intra n' dati pot. Sed essentia
 est maxime intrinseca Deo: q' ad illam non datur pot. et
 aptitudo, prout q' aptitudo ad existendum perse n' est pro
 prietas sua tota sumpta.

Argumento ut respondeas supponi
 dabit divisio pot. in physicam, q' semp est aliquid reale
 et in Logicam, q' est negati, de qua dicitur dicitur est. Deinde
 logica duplex esse dicitur, L. n. talis e, ut q' actum destruat, q'
 Las sunt aptitudo inesa ad divisionem: L. talis est ut maneat
 sit cum actu qualis est v. g. non repugnantia quam h'et ac-
 cidens ut inhaereat, q' posita inhaerentia se perseverat
 et quam h'et aer ut illuminetur, q' non tollitur p' ipsam aera
 Tom illuminationem. His positis ad argumentum respon-
 detur negando anis. Ad probationem negabis minorem. De
 inde ad eius confirmationem negabis contrariam. Quamvis vero
 Honoram conceditur diu n' dari in Deo potam ad illa q' sunt
 ad intra intelligenda e de pot. physica, L. ad sumu de negatio
 neg. sit cum actu persistere n' possit.

Has res negabis e' in Deo admittendas
 probat qd Deus repugnat e' ubiq' e' primam causam.
 Instabit. Logica pot. q' unq' sit est prius suo actu, L. v. alie
 pot' prius illo concipi: sed Deus n' pot concipi cum non repugna-
 ha ad existendum priusquam concipiatur actu existens: q' n'
 dari in illo talis n' repugnantia. Resur negando maiorem.
 Quidquid n. sit in creaturis in Deo non pot' prius concipi nisi
 repugnantia ad existendum, quam existit, et las est q' exhibe-
 ha est de illis centis, qua propter implicat concipi pot' ali quos
 mo quin concipiatur existens. Secus res h'et in creaturis q'
 attinet ad existim, cum n. non sit deitatum centis, possumus d-
 las concipere cum non repugnantia et sine actu, quod n' accide-
 ret

si eorū pertinet ad illarum cōtra, nam hō fiet n̄ le pugnā-
tam ut sic dicitur, et si q̄i tale est de illius cōtra potest
concipi ulō mō cum tali n̄ le pugnātia et sine illius actu, hō e
sine tali. Hic et n̄ le pugnātia ad hōndum illū, s̄ e q̄i
illius n̄ est de eius cōtra, potest hōmō concipi cum nō le
pugnātia ad hōndum illū, et sine illo. Hoc n̄ in Deo n̄ e
de lōi subia wist. Sumpta, sed iam pertinet ad lōem substantiā
infinitā, et increatā

Hic. Deus p̄ eundem gradum p̄ qui
est subia, est et subia increata et infinita: q̄ si quā est illa
subia increata et infinita est cōtra s̄ actu existens, et quā
subia abs. hōc erit cōtra s̄ actu existens. Ac ut dicitur
Secundo an̄, concedendū q̄ per eundem gradum ap̄. lōi Deū
e subiam et subiam increatā, atq̄ infinitā, negandū
uō talem e. p̄ eundem gradum lōi, nam cōtra s̄ subia
rūis wist. Sumpta prout comprehendit Deū et in casū dis-
tinguit virtualit̄ a partibus consubstantialibus, quā
propter si Deus sumat̄ s̄ illū cōtra s̄ cōmūnem dū trā in
teligēt̄ n̄ existens cōtra s̄, nō p̄ excludit̄ eorū existē-
tiam p̄ provisionem: hoc autē n̄ est concipere Deū, sed sub-
stantiam abs. lōe: si uō sumat̄ s̄ cōtra s̄ parlem et
minus consubstantiam subia increatā, quā lōi iam Deus pro-
prie concipit̄, n̄ potest intelligi sine actuali existētia, q̄ e illius cōtra

Adhuc n̄ oby. si ap̄ n̄ dō ad cōtra s̄
p̄ p̄ eorū n̄ potest intelligi ^{in Deo p̄ n̄ dō} q̄ hōc est cōiuncta eū illo, et p̄ n̄ gene-
ratiua in Patre nō potest concipi p̄ n̄ dō generis, cum quō
nō est cōiuncta: sed hoc est falsum, cum oēs faciantur concipi-
pōam generatiuam in Patre p̄ n̄ dō generis. Dicit̄: q̄ cōtra
ap̄ n̄ dō ad cōtra s̄ concipit̄ p̄ n̄ dō actuali existētia. Ad
lōem huius argumenti aduerte lōem e inter s̄
P̄ in Deo: it̄ aliqua p̄ n̄ dō et lōis p̄ n̄ dō, n̄ dō generis
hōis. Prius negantem p̄ n̄ dō Aureol. in 1. dist. 7. q. 1. h̄

ratione huius. In Deo non datur ad intra realis actio, cum hæc
 impotest natio imperfectionem ob de pendiam rei p̄ realem ac
 tionem producti: sed pot̄ realis non datur nisi p̄ ordine ad actio
 nem realem: q̄ si hæc n̄ datur in Deo ad intra, nec et pot̄ dari
 da erit. Sicur huius loci n̄ datur in Deo p̄ priam pot̄m physicā,
 sed dari priam reale productum a t̄ion modo, quam sic ligis
 nota pot̄m physicā actus sui h̄i, quem producit p̄ actionem.
 Quod alij ita explicant ut dicant dari reale prium in Deo, n̄
 h̄i qui producit, non t̄i ipsius productionis.

Quod est reale prium in Deo, tamē
 t̄i h̄i producti, quam n̄ productionis docet D. Thom. 1. p. q. 41.
 art. 4. Vass. ibid. disp. 163. n̄ 3. Ioan. de Deo Uno cō
 trario tract. 3. lib. 6. cap. 5. et probat hęc n̄iā, q̄ ubi
 cumq̄ datur realis productio, datur et reale prium: sed in Deo
 ad intra datur realis productio: q̄ dandum et est reale pri
 ncipium productivum. de maiori et Min. nulla pot̄ ē dubi
 tatio. Contra probat, q̄ actus 2. cōtra h̄i semper suppo
 nit actum prium: cum q̄ realis productio in Deo concē
 piatur a nobis per modum actus secundi, natio debemus et
 concipere actum prium, nimirum alicquod reale prium, a
 quo daretur de pendiam et imperfectione sit n̄i producti,
 quod in Deo ob infinitam simplicitatem et perfectionem
 n̄ pot̄ ē alicquod cōtra superari ut sunt pot̄ in cōtra,
 sed erit ipse Dina cōtra in persona producente. De
 inde confirmatur q̄ a t̄erius Latere vere generat: q̄ po
 test generare. unde luxus bene inferitur h̄i prium
 generandi.

Ad argumentū q̄ cuius loci hæc dicta
 sunt, ubi negando motum. ad locum, q̄ ibi adducit, dicit
 et si upa q̄ sic coniuncta cum actu, nimirum a p̄ h̄i ad
 exhibendum in Deo, et pot̄ generativa in Latere, cum
 Dina generis, posse t̄ h̄i pot̄m sive prium concipi

ad existendum per se: q̄ est una, eademq̄ negat̄ cum talis le pugnantia, siquidem negat̄ q̄ h̄c negat̄ dicit̄ in duntaxat. Negare eandem sp̄m p̄bat̄ facile, q̄ non le pugnantia ad existendum negat̄ a p̄h̄d̄vialit̄ exist̄ in alio: q̄ negat̄ eandem formam, quā d̄ negat̄ a p̄h̄d̄vialit̄ le pugnantia ad inh̄rendū in substantia.

Nulla dat̄ a p̄h̄d̄vialit̄ le pugnantia ad inh̄rendum in substantia: q̄ falso illam assignamus. Et probat̄, q̄ actu alio le pugnantia ad inh̄rendum est negat̄ inh̄rentia: Deinde a p̄h̄d̄vialit̄ ut concedimus est et negat̄: q̄ dat̄ negat̄ q̄ sit pos̄ ad aliam negem, quod est factum. Rerū negat̄ a n̄d̄. Ad probationem dices actualem le pugnantia substantia ad inh̄rendum n̄ eē ad eam negem, sed etiam positivam cum tali negat̄ et loci positivam exist̄ supponere a p̄h̄d̄vialit̄ le pugnantiam, q̄ sit negat̄.

Instabis. Anterior̄ Vg. qui n̄ dum existit h̄c iam negem existendi in alio: et in n̄ h̄c exist̄ localem, cum non dum existat: q̄ falso diximus illam negem coniunctam eē cum actuali exist̄. Major probat̄, q̄ negem n̄ legunt exist̄ subterum, ut de illis verū dicant̄: q̄ anterior̄ q̄ n̄ dū existit h̄c iam negem existendi in alio. Tenet̄ d̄t̄ in quod maiorem, concedendo q̄ h̄c illam negem p̄ntat̄ it̄ eē et negando h̄c illam p̄ntat̄. Ad cuius confirmat̄ dices negem q̄ loci aliquid positivum adveniant substantia n̄ eē fact̄ in alio, nisi quando ipsum et positivum est. Vg. negat̄ a t̄erius corporis in eodem loco, q̄ pertinet ad unpen habitatem advenit corpori locat̄ loci. Vbi, circumscriptioni, qua p̄p̄i dum fact̄ non est in loco p̄, Vbi, circumscriptioni non int̄ḡit̄ h̄c fact̄ negem, sed in a p̄h̄d̄vialit̄ loci Vbi, quod a p̄h̄d̄vialit̄ postulat̄. Est q̄ le pugnantia a p̄h̄d̄vialit̄ substantia ad inh̄rendum, una eademq̄ negat̄, seu a p̄h̄d̄vialit̄ ad existendum per se. Actualis v̄o le pugnantia ad inh̄rendum eadem loci est ipsa actualis exist̄ substantia